

CONTINUT

Aquest serà el darrer ALTAVEU que fem com a persones treballadores de l'ORGT. No sabem a dia d'avui quants de nosaltres us continuarem representant en aquesta nova etapa que s'obre el proper dia 1 de gener. El que si sabem és que no oblidarem mai el que hem fet entre totes i tots i fins a on hem arribat. Ja no som els mateixos que vam començar aquesta aventura de la representació fa 14 anys, les persones hi som però ja no pensem com abans, ni tenim les mateixes pors, ni opinem igual. Hi ha una experiència forjada amb desànim i ànim, amb alegries i tristor, amb fracassos i victòries, i sobre tot hi ha una història que cap altre representació sindical podrà escriure ja amb les mateixes lletres i compromís amb la que ho hem fet nosaltres, i a les proves ens remetem.

Ho haurem fet amb millor o pitjor èxit, cadascú farà la seva valoració i potser els condicionants que facis servir siguin el com t'hagi pogut afectar personalment, sent per tant una valoració personal. Si ho fem de manera general i amb l'objectiu de la càmera totalment oberta veurem que aquesta representació li ha donat una volta total a tot l'establishment del 2004 assolint condicions de treball fins aquell moment utòpiques, i fites que en la mentalitat col·lectiva eren pura fantasia com ara la paga de Sant Jordi, l'equiparació o l'assiduitat.

Un exemple...Algú se'n recorda de quan us vam fer demanar que féssim un escrit sol·licitant el carnet de les biblioteques, museus i descomptes de la Diba? Demanda a la que vau respondre magníficament per cert, omplint el registre de la Diba per primera vegada, de centenars d'instàncies que provenien d'un desconegut fins ara organisme de la Diputació. Semblaven sol·licituds absurdes. Nosaltres també podem semblar absurds i anàrquics -les semblances enganyen- però tot el que fem té un sentit. Construïm així, des de la base, amb paciència per poder carregar-nos de raons abans de donar el pas a la conquesta del que com sempre hem cregut que era nostre per justícia, mai per ambició.

- 01 L'INICI
- 02 ELS OBSTACLES
- 03 L'ESCLAT
- 04 EQUIPARACIÓ VS INTEGRACIÓ
- 05 VLLT LA GOTA QUE VESA EL GOT
- 06 L'ESCLAT DEFINITIU
- 07 NO PLOU A GUST DE TOTHOM
- 08 ALTRES ASPECTES

Eleccions a la Junta de Personal de l'ORGT de la Diputació de Barcelona 2008

Acció Sindical

CCOO ha estat l'únic sindical a l'ORGT que ha dut a terme mobilitzacions per informar i reivindicar els nostres drets.

Així ha estat l'únic que ha enganyat una campanya de recollida de signatures, per denunciar la manca de desenvolupament de la flexibilitat horària de 30 minuts a les ofertes partides, i que des de l'Acord del 2001-2004 cap altre representant sindical ha reclamat la seva aplicació.

CCOO des del 2006 ha plantejat aquest punt a les reunions de negociacions, sense cap mena de reconeixement, i sempre en les condicions que gaudíem: les ofertes contra, però sense deixar de banda el nostre objectiu de aconseguir la flexibilitat horària que actualment gaudíem els companys de la Diputació de Barcelona.

Així també, CCOO ha estat el primer en informar-vos dels drets reconeguts a l'IESEP (concretament de tramitar els anars i dies de lliure disposició de l'art.48.2) mitjançant la presentació massiva d'instàncies, que va forçar a la publicació d'instruccions al respecte per part de la direcció de mit.

D'altra banda hem iniciat mobilitzacions de cara a la nostre principal reivindicació, que és L'ADHESIÓ A LA DIPUTACIÓ DE BARCELONA, facilitant al president i diputats de la Corporació el nostre manifest del 23 d'abril.

Creiem que els propers anys ser decidim per tal d'assolir aquesta integració, amb les millors garanties de cara a la pròxima futura transferència de l'ORGT.

Guanyant les eleccions les nostres reivindicacions s'escoltaran.

mobilítzate amb nosaltres
Amb tu anirem lluny

RESPOSTA DE LA DIBA A LA SOL·LICITUD DELS CARNETS

Aquesta darrera revista és un homenatge a tot aquell o aquella que ha lluitat per arribar fins aquí sigui representant o treballador/a, hagi aconseguit el que es proposava o no estigui satisfeta amb el resultat. Fins i tot per aquells i aquelles que s'han amagat i han deixat que la feina la fessin altres. Fins i tot per aquells i aquelles que ni han lluitat, ni han passat, sinó que s'han dedicat a torpedinar i obstaculitzar qualsevol diàleg, negociació o possibilitat d'entesa.

Fer una revista com aquesta costa molt esforç i dedicació, evidentment sempre ens queda la fràgil esperança de que algú la llegeixi i fins i tot la pugui entendre o estar en desacord, al cap i a la fi és el propòsit d'aquest document. **Us convidem en aquest darrer viatge a fer un recorregut per la història d'aquest organisme i de la vostra lluita.**

01 L'INICI

Intentarem fer un repàs ràpid per aquests quasi 14 anys de la història de l'ORGT, ens doldrà molt haver de fer-ho lleugerament perquè cadascuna de les anècdotes, conflictes, moments, desesperacions i alegries son tan notables com qualsevol dels acords

Eleccions a la Junta de Personal de l'ORGT de la Diputació de Barcelona 2008

Mihores socials:

Les condicions laborals dels treballadors/es ultrapassen sovint el marc estricta del centre de treball.

Hi ha aspectes com la sanitat, l'educació, els ajuts a les famílies, la mobilitat, etc., que influeixen en la millora de la qualitat de vida, i els funcionaris són en gran mesura responsables d'aconseguir el benestar social de les persones.

La Diputació de Barcelona, com a administració pública de serveis així ho creu, i per això destina part del seu pressupost a facilitar mesures de caràcter social als seus treballadors/es, com ara: descomptes en la compra de llibres, prestacions òptiques i odontològiques, inclosió de les mamografies en les revisions mèdiques, descomptes en instal·lacions esportives, cupons i invitacions a espectacles i fires, descomptes en la Xarxa d'Albergs i cases de colònies, etc...

CCOO vol que aquestes mesures socials siguin una realitat també per als treballadors/es de l'ORGT, mitjançant la negociació col·lectiva i la participació institucional.

No demanem res impossible, només votem els mateixos pactes socials que gaudeixen els companys de la Diputació de Barcelona.

Volem que els responsables de l'ORGT siguin sensibles amb el benestar social dels seus treballadors/es, perquè no som funcionaris de segona categoria.....Som Diputació!

Mihores per a tu i els teus
Un compromís amb els serveis públics.

PROPOSTES ELECTORALS CCOO 2008

als que s'ha arribat, però la idea no és fer un recull exhaustiu -per això ja teniu els 44 números de l'Altaveu que si algú vol i no els té, els posarem a la seva disposició- sinó excitar la memòria perquè podem ser conscients del que hem fet com a col·lectiu. Vagi per davant que la gent que us representem no haguéssim aconseguit ni un sol gram del que s'ha assolit sense el vostre recolzament, un recolzament que passi el que passi sempre disposarà de la nostra eterna gratitud.

Als voltants del 2004 i fetes certes escissions

PROGRAMA ELECTORAL
ELECCIONS 2012

CONTINUAVEM FERMS
AMB ELS COMPROMÍS
D'EQUIPARACIÓ

SAMARRETA ELABORADA PER A LA
CAMPANYA D'INTEGRACIÓ

sindicals que no aporten res en aquest relat vàrem constituir la representació de CCOO. Una representació més aviat atípica ja que estava basada en un **objectiu i no en una permanència**, totes dues opcions poden ser vàlides però nosaltres vam optar més aviat com a treballadors i treballadores que com a representants en dirigir els nostres esforços en assolir una meta (**la integració**). No aprofundirem gaire en certificar això que diem ja que si feu un ull als nostres programes electorals del 2008 i successius veureu que nos sols demanàvem aquella “suposada” utopia -l'equiparació, la integració i en definitiva ser iguals que la gent de la Diba- sinó que ens fèiem molt pesats amb la cantarella. Després altres s'han sumat a aquesta cantarella i la defensen quant en certs moments d'aquesta història la van desestimar i atacar, però aquest també és altre relat.

Com podíem assolir aquest repte començant des del zero absolut?? **La Mesa de negociació de l'ORGT** estava dominada per la direcció. La gerent Àngela Acín havia depositat totes les seves potestats en matèria de personal en el director de RRHH en Xavier Boltaina que havia convertit aquest òrgan (la Mesa de negociació) en un circ en el que ell era el director suprem de la pista. Tenia dominada a tota la representació i no estava disposat a que uns joves “en aquell moment joves i inexperts” li alteressin el seu domini. Vam ser temps molt durs, duríssims. Temps en el que companyes i companys van exercir

les primeres denúncies contra la seva manera d'exercir. Denúncies en matèria de treball com la de la companya Mercedes Paredes que va guanyar un judici per “treballs de superior categoria” i que el professor Boltaina va castigar amb un trasllat a la unitat de multes al costat del representant de la UGT que en aquell moment per a més INRI havia de ser el seu cap laboral. Doncs sí, així se les gastava la direcció i així la lluitaven en aquells albors (per posar un petit exemple).

Nosaltres érem molt conscients d'una cosa molt important, un perill fins ara desconegut per tota la plantilla però no per això menys perillós “**la figura de funcionaris d'un organisme autònom**” era tan perillosa com un caramel en la porta d'un col·legi, i que si no fèiem quelcom al respecte un dia ens podíem dur una sorpresa molt desagradable. Com hem dit podem semblar desorganitzats però l'hàbit no fa al monjo. Havíem visitat varis juristes i havíem cercat varis informes que deixaven clar la fragilitat de la nostra figura com a funcionaris i funcionàries. Llavors que es podia fer??

Imprevisibles com sempre vam iniciar la nostra guerra particular i sense precedents en l'ús i costums de les anteriors representacions. Vam entendre que la Mesa de negociació de l'ORGT era funcionalment nul·la, fins i tot un obstacle per assolir drets i condicions laborals. Vam entendre que la Sra. Acín

EL PRIMER ALTAVEU VA SORTIR EN DESEMBRE DEL 2004

alt I CLAR DIEM EL QUE PENSEM INTENTANT PENSAR EL QUE DIEM.
NO ÉS FÁCIL PERÒ ÉS ALLIBERADOR DIR EL QUE PENSES, PERQUÈ ELLS NO
ET DIUEN EL QUE PENSEN PERÒ PENSEN FER TOT EL CONTRARI.

A TOTES I TOS VOSALTRES ENS ADRECEM PER COMPARTIR EL QUE SABEM. PERÒ EL QUE SABEM NO ÉS
TOT NI MOLT MENYS LA VERITAT, I TOT I QUE INTENTEM SER VERAÇOS SOVINT ENS BASEM EN LES
SEVES MENTIDES PER TANT EL QUE FEM ÉS ESBERINAR LA VERITAT QUE ENTRANYA LA FALSETAT.

TOT I AIXÍ, SEMPRE LI POSEM **veu** A LA VERITAT

tenia grans prejudicis contra qualsevol treballador que no tingués dos carreres, tres màsters, no fos Cap, i en definitiva contra la part de la plantilla anomenada “treballador/a de base” la que diàriament treu les castanyes del foc a aquest organisme (fem un descans en el relat per a dir-vos que si us sembla dur el que estem dient, a nosaltres també però el realisme té aquest punt de duresa que hem d’assumir...continuem). Vam entendre en definitiva que a l’àmbit de l’ORGT no hi havia res a gratar i per tant havíem de dirigir els nostres esforços a la casa gran, **la Diputació**.

Com ho vam fer? Doncs amb una insistència mai coneguda i que ens ha valgut la fama d’autèntics pesats a la mateixa Diputació, i que ha consistit en l’assistència permanent a tots els **Plens de la Diputació** amb la finalitat de poder parlar amb els diputats i diputades, i poder denunciar obertament la nostra situació que us sembli o no increïble era del tot desconeguda per ells, propiciant el poder acabar figurant en les agendes dels mateixos diputats mesos i setmanes, i fins i tot poder parlar directament amb la mateixa presidència de la Diputació. Després altres han volgut aprofitar aquest camí obert per CCOO però el primer cop de pic a la pedra el vam fer nosaltres.

Aquesta nova via va provocar una forma de treballar paral·lela i que donava molts bons

resultats. Si el problema, explicat de manera senzilla, residia en que anaves a la MN (mesa de negociació) de l’ORGT i la direcció no volia, ni podia respondre a les teves peticions escudant-se en que ho havia de preguntar a òrgans superiors (cosa que indica la llei i la normativa en matèria d’administració local) Era lògic passar totalment d’aquest òrgan estèril que només servia per justificar les funcions de la direcció de rrrh i res més, i anar a la muntanya com Mahoma. Això sí, no va ser fàcil, molta pedra vam haver de picar abans de ser escoltats. Molta pedra, alguna denúncia i algun moment gloriós sent registrats qual criminals de dalt a baix i fins la darrera butxaca per els membres de la seguretat de la Diba abans de poder entrar a Can Serra. Tot això forma part de l’anecdota i ara per ara la percepció de qui som i el respecte que se’ns deu com a representants de la plantilla comença a ser el que ha de ser.

D’altre banda, CCOO sempre havíem insistit en que moltes de les nostres condicions no tenien cabuda legal o fregaven la il·legalitat com s’ha demostrat en aquest procés de valoració i integració en el que alguns de nosaltres hem hagut de fer veritables virgueries perquè **la part negociadora de la Diba acceptes homologar certes condicions que teníem fruit d’anteriors negociacions en les que CCOO no va signar o no va tenir res a veure**, algunes de les quals han propiciat que més d’un tècnic de la Diba es poses les mans al cap. No ens detindrem en aquestes

CAMPANYA ELECTORAL 2016

condicions un cop superat l'obstacle, sinó en que estatus tenen les persones que van idear i perpetrar aquestes barbaritats administratives. Una, l'**Angela Acín**, va sortir per la porta gran i de rositas com se sol dir, amb una reputació inqüestionable com si la gestió dels recursos humans d'una administració no fos avaluable i no hagués de condicionar la puntuació final d'un comandament. És aquí a on radica el problema d'aquest organisme. Gent molt formada en aspectes tècnics però gens coneixedora de les relacions personals, a les que se'ls hi ofereixen la gestió d'equips sense tenir ni punyetera idea del tracte humà. Per altre lloc tenim al **Xavier Boltaina** un referent del que és la nul·la incentivació del personal i el màxim menyspreu a la seva feina. Amb aquesta cartilla de presentació perquè és la que hauria de comptar i no la de la seva formació acadèmica, va donant seminaris i formant professionals amb les seves "tècniques". El que no podem entendre és que una persona que ha comés tantes irregularitats, posades de manifest en aquest procés d'integració i Valoració, es mereixi ser Gerent d'una corporació com la Diputació de Barcelona

Per últim i abans d'entrar en les diferents matèries, voldríem afegir les darreres incorporacions a la nissaga de Gerents i directors de RRHH, Miquel Salazar, Silvia Cano, Jordi G Valle i Pedro Sarrión, que tenint l'oportunitat de variar les condicions i els

Feliç diada de Sant Jordi

CAMPANYA INTEGRACIÓ SANT JORDI 2010

hàbits tant primitius com inútils en la gestió del personal, no han fet res més que continuar el mateix patró amb petites variacions. Bé, petites, petites no ho son... L'Agela Acín era la ineptitud personificada en matèria de personal, però en matèria tributària era altre cantar i per suposat va portar a l'ORGT a base de conquerir municipis i treure'ns tota la sang a canvi de res a quotes molt altes. La "petita diferència" és que l'actual gerent es capfica en rebaixar aquestes quotes d'excel·lència, suposem que els seus motius tindrà i que intentarem desgranar en següents articles, amb temes que també han influït en l'esdevenir de la nostra història.

ENS HEM ENTREVISTAT AMB TOT HOM !!!

MÉS ENTREVISTES

GESTIÓ
TRIBUTÀRIA
100% Beneficis

IMATGE APAREGUDA EN
L'ALTAVEU 28

GESTIÓ
RRHH
0% Tracte

1ª CONCENTRACIÓ 37,50 H

IMATGES DELS
DIVENDRES NEGRES

02 ELS OBSTACLES

Com podeu comprovar ens hem entrevistat amb tothom. Amb tothom que tingués capacitat d'escoltar-nos i fer canviar les coses, capacitat d'intercedir o fins i tot que estigués lligat amb el present i el futur de l'organisme com posteriorment veurem.

Extenses reunions amb els Diputats i diputades de tots els grups polítics del Ple de la Diputació, ressaltant que segons el moment polític o conflictiu, aquestes reunions eren d'una freqüència quasi setmanal. Ens hem entrevistat amb tots els presidents i presidentes d'aquest organisme: Antoni Fogué, Salvador Esteve, Mercè Conesa i esperem fer-ho aviat amb el senyor Castells. Però aquí no acaba la cosa. Hem estat convocats al **Parlament de Catalunya** en el que ens vàrem entrevistar amb en Sergi Sabrià diputat d'ERC al parlament i altres diputats d'ICV. Ens hem citat amb en Lluís Salvador durant l'època conflictiva de les **"estructures d'estat"** un moment històric d'aquest país que col·locava a l'ORGT en l'ull de l'huracà. D'altra banda hem mantingut contactes i converses amb les seccions sindicals de l'Agència Tributària, recordeu-vos que alguns representants d'aquesta administració ens van acompanyar en algunes assemblees. En definitiva i com hem dit abans, sempre hem anat a cercar la muntanya si aquesta no venia, mai, mai ens hem estat de braços creuats.

Era imprescindible mantenir el pols i que les nostres reivindicacions o el nostre problema es visualitzés fora dels murs de l'ORGT. Era i és la única manera d'avançar, abandonar la zona de confort de la MN de l'ORGT i afrontar que havíem de fer pública la nostra problemàtica. Així també vam començar a aparèixer en alguns mitjans de comunicació de manera tímida però suficient per a ser captats.

Tota aquesta estratègia anava encaminada a poder obrir una via de negociació i de diàleg que impedís la confrontació que lamentablement era el pa de cada dia en la mesa i els despatxos de l'ORGT. Suposem que l'estratègia era correcte i segurament hagués donat els seus fruits amb certa rapidesa si no fos perquè durant el nostre mandat hem hagut de fer front a altres aspectes "colaterals".

1) D'entre tots els entrebancs que hem hagut de patir no podem oblidar que en mig del nostre mandat, ens ha afectat de ple una de les pitjors **crisis econòmiques** que es recorden al món.

L'administració tenia l'excusa perfecta per justificar retallades salvatges en tots els àmbits, tant retributius com socials. A l'opinió externa l'importava un reial cogombre el que ens passes o el que ens retallessin, i eren la víctima perfecta a la que deixar en calces en matèria laboral. Sense estendre'ns gaire, podem recordar junts –perquè molts de vosaltres hi vàreu participar- els famosos **"divendres negres"** que

La Hisenda catalana amplia la xarxa al territori: passarà de 53 a 142 oficines tributàries

El Govern i les diputacions posen en marxa un conveni de col·laboració per estendre la finestreta única. També es compartirà més informació entre les cinc institucions

NÚRIA DEBOLLS DIRECTIVA ACTUALITZACIÓ DE LES DIFUSIÓ DE LES

Denuncian agresiones a personal de Gestión Tributaria de Diputación Barcelona

Barcelona, 5 feb (EFE).- CCOO ha denunciado hoy un aumento de las agresiones físicas y verbales al personal del Organismo de Gestión Tributaria de la Diputación de Barcelona, que ahora forma parte de de Tributos de Catalunya, y se dedica a la gestión y recaudación de impuestos municipales.

En un comunicado, CCOO ha denunciado que estos trabajadores están sufriendo continuas amenazas verbales y físicas en la atención al

van ser els primers inicis reivindicatius en aquest organisme. I com no, la primera vegada que un col·lectiu de persones treballadores de l'ORGT suficientment nombrós es concentrava per denunciar l'atropellament que s'estava perpetrant a les nostres condicions laborals, el famós dia en que se'ns pretenia aplicar una jornada que no era la que s'havia determinat a la Diputació –i aquí ho deixarem- i que va provocar que un **centenar de persones** es concentrés a la tercera planta del pavelló Mestral.

Creiem sincerament que aquesta jornada va ser el **punt d'inflexió** per començar a dir de manera sòlida NO a l'abús constant que se'ns estava aplicant per el mer fet de ser empleats i empleades de l'organisme de gestió tributària. La jornada, les pagues i després el famós informe de la sindicatura de comptes que arribava de manera més que oportuna van donar-nos la puntada definitiva.

2) Per altre banda i per si no teníem suficient amb aquesta crisi vam haver de conviure amb altre moment històric per aquest país, el "**procés**" No farem cap crítica ni posicionament polític al respecte, ni ens pertoca i per suposat vagi per davant que la secció sindical és com en qualsevol àmbit de la vida, una amalgama de pensaments, opinions i ideologies variades que es respecten mútuament. Aquest no és el cas, el cas és que sigui com sigui aquest procés ens afectava de ple. Per una banda, la creació de les estructures d'estat passava

per la creació d'una **Hisenda pròpia** que com no, comptava –sent discrets– amb la col·laboració de l'ORGT i les altres diputacions, sent més realistes, comptava amb la infraestructura i el coneixement d'aquest per tirar endavant el projecte, i aquí és evident que no ens podíem quedar de braços creuats. Havíem de saber quin paper jugaríem i com ens afectaria a les nostres condicions laborals, com a representants i mentre aquesta estructura era una realitat cada dia més palpable vam arribar ben lluny en allò que es diu relacions amb els implicats, recavant tota la informació que fos necessària en estreta col·laboració amb la gent de l'ATC. Ara per ara i a dia d'avui no en sabem el futur d'aquesta administració, però l'alerta continua.

D'altre banda si la feina normal dels grups polítics era força carregada, ara amb aquest panorama polític encara era més complicat fer-se escoltar o que es tractés el nostre problema amb la urgència que requeria. En aquest sentit hem de ser honestos i tot i que la reputació d'un polític en aquests temps que corren s'ha vist molt afectada, hem de dir que també hem trobat a la mateixa Diputació gent disposada –amb tot el que estava caient– a escoltar-nos i fins i tot a fer-nos un cop de ma. No esmentarem cap grup polític, però les transcripcions dels plens de la Diba hi son negre sobre blanc, i també gravades al canal youtube de la Diba per a el que les vulgui veure i escoltar, i sabrà qui s'ha mullat per nosaltres.

03 L'ESCLAT

Des d'aquella famosa concentració de companys i companyes de la central van haver-hi varis punts d'inflexió, però l'**esclat definitiu** va venir lloc el novembre de 2014,.

La Diputació feia temps que havia comprés que les relacions laborals dintre de l'ORGT eren una autèntica bomba de rellotgeria, per evitar detonacions, **la Diba havia proporcionat a l'ORGT una mena de pacificador o mitjancer**, en Fernando Alonso, un advocat de la corporació que va intentar amb molta voluntat però sense èxit posar ordre i seny en aquestes relacions. Evidentment el llavors director de RRHH, en XB, no estava disposat a permetre cap intrusió en la seva particular sala de tortures. No perdrem més tinta en aquest fosc moment d'aquesta història, només dir-vos que va posar tots els mitjans possibles per defenestrar a aquesta persona i per suposat, per finiquitar qualsevol intent de **pau social** cosa que va aconseguir. Després algú té els collons de nomenar-nos a nosaltres "holligans".

Tot i que el professor ja no hi era per aquells voltants del 2014, va deixar la seva herència que es va traduir lògicament en un augment de la conflictivitat. Per dir-ho d'una manera més rotunda va deixar tot un merder que lamentablement no tenia arreglo i que es van haver de menjar altres.

Si a això li afegim la incorporació d'una gerent que torna a ser inoperant en matèria de RRHH i que tot i que intenta portar el rumb de les negociacions personalment el que fa és ficar més llenya al foc, el que *tenim doncs, és l'escenari ideal per l'esclat*. Tothom té un límit, i una corda té l'elasticitat que té fins que es trenca, i un bon negociador o un bon gestor han de saber fins a quin punt es pot forçar la matèria.

No va ser així, van fer servir la mentida com a eina de treball per tenir-nos entretinguts en absurdes negociacions que no portaven enlloc, fins que farts de tanta falsetat ens vàrem plantar en una Mesa de negociació. Tothom li diu "**la tancada**" però en realitat va ser una qüestió més profunda... **Cap membre de la representació sindical es va negar a abandonar la Mesa de negociació fins que no arribés una resposta concreta i definitiva, i sense trampa ni cartró, a les reivindicacions que s'havien fet des de feia molt de temps.**

La direcció va abandonar la sala per no ocupar-la mai més, i 10 representants sindicals vam esperar una resposta tancats 10 dies amb les seves nits, les seves tardes i els seus matins. 10 dies en el que si no arriba a ser per la solidaritat desplegada per la quasi totalitat de la plantilla tot hagués quedat en un no res, perquè la força de 10 persones és la que és i també té la seva caducitat, però la d'un poble o un col·lectiu és altre cantar. Desgraciadament, i tot i que tothom era conscient del que ens estàvem jugant i el que es

demanava (que era el clamor de la plantilla) **no vam rebre el suport de cap altre representació sindical.**

Estàvem doncs equivocats? Estàvem sols? Doncs ni la una, ni l'altre. Cap equivocació, estàvem lluitant per allò que tothom demanava: respecte, igualtat d'oportunitats i condicions laborals com la resta de plantilles de la Diputació. I sols tampoc ens vam quedar, més de 80 centres de treball van remetre una foto sostenint un cartell que resumia el que significava i es reivindicava en aquella tancada, i en aquella lluita, ja ens havíem cansat d'esperar i tothom volia la **INTEGRACIÓ!**

El desè dia el llavors diputat Sr. Rossinyol va comparèixer davant de les representacions sindicals, tant de les que van lluitar com de les que no van moure un dit però s'adjudicaven el mateix eslògan de la integració que fins aquell dia havien menyspreat. Se'ns va adjudicar un equip negociador directament relacionat amb la Diputació i es va allunyar de l'àmbit negociador a la direcció de l'ORGT. Així i fent les coses correctament és com vam arribar ràpidament a **l'entesa i l'acord.** Un acord que hauria estat més ràpid i més beneficiós per a tothom si l'afany de protagonisme de qui no havia volgut ser actriu quan es va haver de donar la cara i que ara requeria ser la veu cantant no hagués estat a punt d'espantllar-ho tot el mateix dia de la signatura d'un acord que beneficiava a quasi 700 persones.

En un tàndem nefast amb la Gerència van complicar les coses fins arribar a l'absurd de no voler signar un acord perquè es s'introduïa un text per reconeixer el dret a gaudir de les mateixes condicions a la població laboral de l'organisme.

No vam ser nosaltres els que vam escriure aquesta part de la història, però si que vam ser testimonis de com un nombre considerable de treballadores i treballadors van baixar al soterrani del pavelló Mestral a demanar explicacions a qui els havia traït, fins i tot la seguretat de la Diputació va haver de comparèixer perquè la cosa no anés a més. D'altre banda sabíem perfectament que l'orgull tocat de la Gerència faria tot el possible per a que CCOO no se'n sortís amb la seva. Això és part de la història que ja no es pot esborrar, com tampoc és pot esborrar el fet que el mateix President de la Diba s'hagués de presentar personalment a signar l'acord i a la vegada posar seny davant d'aquell desgavell.

Posteriorment vam convocar una assemblea de treballadores i treballadors per aprovar de manera col·lectiva l'aplicació de **l'acord d'equiparació.** Fent les coses com s'havien de fer, implicant-nos tots i totes i donant valor a la paraula democràcia que fins aquell moment a l'ORGT era un concepte poc valorat.

ES POT DIR MES ALT, PERO NO MES CLAR.

ALTAVEU 42

04 EQUIPARACIÓ VS INTEGRACIÓ

Com és possible que si el que s'havia demanat era la **Integració** haguéssim acabant acceptant **equiparació**?

No ens agrada gens que ens titllin de bel·ligerants, tot i que això el que amaga és poca gana o gens de dialogar per part de qui ho diu. La prova de que som conscients en cada moment de la magnitud de les coses, és l'acceptació de l'**equiparació** com a primer pas o tram per arribar als objectius comuns de tota la plantilla. Durant la negociació no vam amagar el desig d'una integració així com la direcció de la Diba tampoc va amagar fins a on estava disposada a arribar. La qüestió era llavors si havien d'entregar les armes o continuar la lluita fins les darreres conseqüències, l'anàlisi de la situació no era gens fàcil.

Per una banda el procés de negociació havia estat tant correcte que costava no creure's el que se'ns havia manifestat com una voluntat d'assentar les bases per una **futura equiparació total de totes les condicions** i una posterior adhesió. I fins i tot un cop assolides aquestes condicions una integració. D'altre banda no creiem oportú gastar el comodí de la plantilla, és a dir, implicar a tothom en el conflicte de manera directa. Creiem més oportú fer-vos partícips dia a dia del que estava succeint i com s'estava desenvolupant el procés perquè prenguéssiu consciència de com anava tot, també vosaltres tot i el meravellós acte de solidaritat expressat, teníeu

necessitat d'assimilar tota la voràgine d'esdeveniments que s'havien desencadenat en tan poc temps, no era el moment. Era el moment de tornar a fer les coses pas a pas.

Però en aquesta santa casa sempre cau un meteorit inesperat en el moment més inoportú. Ja ens ensumàvem un canvi de direcció en RRHH, el que no podíem esperar és que fos tan poc saludable per a la negociació que s'estava duent a terme. Quan vam veure que la persona que nosaltres pensàvem que havia de succeir al darrer director de rrhh, la llavors segona en aquesta direcció, la Sra. Blanes -una persona conciliadora i dialogant- no era la triada pel càrrec, vam entendre que de manera premeditada algú havia optat per "altres virtuts" totalment diferents, i així va estar.

No és res personal però era evident que no tindria ni un 0,0001% d'èxit en l'ORGT una persona que havia protagonitzat un procés de VLLT en altre administració amb un resultat totalment indesitjable per a un gran nombre de la plantilla. Una persona que desconeixia la Diputació i l'ORGT i que tampoc va mostrar durant la seva incorporació cap desig per conèixer-la. Una persona que portada per aquesta ignorància i segurament abandonat a al seva sort, es va trobar a una representació que venia d'un **conflicte** que poques vegades es dona en una administració, amb una seguretat i un compromís infrangible i que tenia les suficients cicatrius de guerra com per tenir-le cert respecte, cosa que no va fer en cap moment.

LA DIRECCIO NO CONVENCIA

Nosaltres teníem el compromís d'adoptar progressivament les condicions de la Diba, havíem començat per les **millores socials** i havíem de continuar desplegant tot el catàleg que figura a l'acord de condicions de la Corporació. Algú no li va informar d'això, o no va voler advertir-lo, el cas és que el Sr. Sarrión va tornar a tirar d'una corda a la que físicament ja no li quedava més capacitat de suportar cap tensió. Nosaltres li vam voler advertir però com hem dit li mancava la capacitat de respectar-nos i per suposat quelcom més important, **d'escoltar-nos**, aquest és el gran error, parlar sense escoltar, i ell lamentablement parla molt però no diu res.

Aquesta part de la història és més recent i tothom ja la coneix. Vam tornar a passar totalment de la direcció de RRHH per ineficaç, vam passar de la Mesa de Negociació de l'ORGT per inoperant i fins i tot per il·legal, i vam muntar el nostre "camp base" directament en el **ple de la Diputació** i en la mateixa corporació.

L'estratègia? Molt senzilla i com sempre de tracte directe. Anar a visitar als diputats i diputades, i explicar-lis altre realitat o altres veritats diferents a les que la Direcció de l'ORGT els hi explicava en les comissions informatives. Evidentment un polític és una persona prudent i mai et creurà si no recolzes les teves manifestacions amb proves fefaents del que dius. Però ah!!! Companys i companyes,!!!
L'*organisme*, si dones el petit pas d'entrar en ell és

tant transparent com un llibre obert, t'ho explica tot amb una mirada. I així va ser que un diputat, estupefacte per el que li estàvem narrant, va visitar dues oficines de les quals va quedar impressionat. No per la nostra capacitat de treball, d'això ja parlen els números i els balanços. Va quedar impressionat de les indignes condicions de treball en les que estavem treballant, i de les meravelles que fèiem per donar un servei digne als ajuntaments (us recordem que un diputat de la Diba és ni més ni menys, un regidor o alcalde d'un ajuntament al que donem servei). Mentre que ni la gerent, ni el director de RRHH s'han dignat a conèixer voluntàriament les nostres condicions, nosaltres havíem aconseguit que ho fessin a la Diba els que realment decideixen.

A partir d'aquí vam posar a disposició de diputats i diputades què, això sí, **volguessin saber que coi passava a l'ORGT** tota la informació que calgués i més, fins arribar al nostre diputat el Sr. Garcia Cañizares.

Mentre que per una banda estàvem obligats a assistir a les estèrils reunions de MN, de comitè de Salut i fins i tot i quan a ells els hi donava la reial gana, de VLLT amb la direcció de RRHH. Per altre banda intentàvem explicar la realitat del que estava passant al nostre regidor. No va ser fàcil, gens fàcil. Per un principi no escrit enlloc, a La gerència o la Direcció de RRHH se li suposa sense marge de dubte **prestigi i credibilitat**. En canvi un representant d'una plantilla elegit democràticament s'ha de lluitar contínuament aquesta credibilitat. Però ens la vàrem guanyar o al menys si no va ser això, sí ens vam guanyar el **respecte**. Dit així

ACUDIT APAREGUT
A L'ALTAVEU 41

Extrany
esdeveniments

MANIFESTANT-NOS AL
PLE DE LA DIBA

sembla senzill però us podem assegurar que això porta darrera moltíssima feina: correus constants, trucades telefòniques, sol·licituds d'entrevistes, e-mails a tesorers, alcaldes, secretaris d'ajuntaments, visites a altres representants polítics del ple, pressions i pressions, fins que trobes un forat per a on colar-te i poder explicar-te de tu a tu, i és aquí que si **el receptor vol escoltar** (escoltar es molt important) és quan tens l'oportunitat d'explicar la teva veritat, això sí, sempre ben documentada.

En un clima **pre-conflicte**, el personal començava a donar veritables signes de desgast (retallades, manca de personal, manca de seguretat, augment de la violència ocupacional, insensibilitat de la direcció, desaparició total de la punta de la piràmide –la gerència- i altres factors no menys importants) estaven minvant la moral, el compromís i desincentivant a la plantilla, i el que és pitjor, a la direcció això li importava gens o res amb el qual es danyava considerablement l'orgull del treballador i la treballadora, es desestabilitzava als comandaments ja que s'havia de tenir "cuajo" per demanar als subordinats que donessin tot per poc o res a canvi, i en definitiva es generava un caos de dimensions desconegudes a l'organisme.

Si exposes aquesta situació excepcional ben "il·lustrada i fonamentada" a **qui realment mana** i aplica un mínim de comprensió, és lògic que doni algun pas, tímid, però al cap i a la fi un pas. És així

com es van aconseguir els 1.350 euros de la **paga d'assiduitat**, un fet històric ja que els que subscriuim aquesta revista ens havíem trencat literalment la cara per assolir aquest dret des de fa quasi 12 anys que es diu aviat. Posteriorment es va signar una **flexibilitat** que relaxava entre la plantilla la conciliació de la vida familiar i laboral, així com altres conceptes que es van assolir fins arribar al compromís d'una **Valoració de llocs de treball i d'una adhesió a l'acord de condicions de la Diputació**.

05 VLLT (LA GOTA QUE VESA EL GOT)

Esment a part es mereix la VLLT, tot i que tothom coneix els detalls ja que és història recent, té estreta relació amb el desenllaç final de tot plegat, i efectivament, el que estem fent aquí és reproduir de manera concentrada la petita història d'aquests 12 o 14 anys i per tant, repassant alguns incidents crucials.

Serem escarits i ens estalviarem detalls. Només dir que CC OO des del principi d'aquesta VLLT, o sigui des de la primera vegada que ens van citar per explicar-nos direcció i TEA CEGOS com pensàvem valorar-nos, vam saber que tot seria un autèntic despropòsit. El mètode no era l'adequat per valorar a una administració tant especial com la nostra. La transparència va ser nul·la, van negociar a les nostres esquenes amb tothom menys amb la representació de la plantilla i en definitiva van fer les coses amb el cul. Sí companys i companyes, ho heu sentit bé (**amb el cul**) i en

ASSEMBLEES APROVACIO
ACORD D'ADHESIO

SIGNATURA DE
L'ACORD D'ADHESIO

conseqüència tot va sortir com **el cul**.

I no ho diem nosaltres, ho diu l'equip tècnic de la Diba i la part negociadora de la Diputació que va intentar fer servir algunes de les dades de TEA CEGOS però que va desistir pràcticament de posar-les a sobre de la taula.

Pot semblar gratificant que els fets al cap de dos anys et donin la raó com a representant sindical, però per a nosaltres va ser molt trist que algú ens fes perdre el temps i els diners de la plantilla. Uns diners que ja veurem si recuperem algun dia. I el més lamentable de tot és que aquest treball ha confós a molta gent, ja que s'han assignat imports a llocs de treball els quals no percebran aquestes quantitats mai, i no perquè la corporació se les vulgui estalviar, és que les fórmules i les valoracions que es van fer servir no passen el filtre de la Diba i la intervenció.

Com sempre els culpables continuen tan feliços als seus llocs de treball i els diners que s'han gastat inútilment, segurament s'haguessin pogut aplicar a despeses (per exemple) en matèria de seguretat, però més greu que això és el que van provocar.

Quan l'olla bull el vapor ha de sortir per algun lloc i el menyspreu constant a la representació per part de la Direcció de l'ORGT en el procés de VLLT va provocar altre vegada la persecució sense treva dels nostres representants polítics i en especial del nostre diputat. Que consti que sempre advertim a la direcció del que

anem a fer en cada moment –som així de legals- però som conscients del seu orgull que els impossibilita donar-nos crèdit, després passa el que passa, o millor dit el que va passar.

Si ens detenim en aquest punt important del relat i afegim que en aquells moments convulsos apareix un informe de la **sindicatura de comptes** com qui es treu un conill del barret, i que era més fàcil confiar en que et gratés l'esquena Freddy Kruger a que l'interventor signés qualsevol acord pres a l'ORGT, ja teníem els elements per a la **tempesta perfecta**.

En una reunió d'alta tensió (tot s'ha de dir) entre representants sindicals de CCOO i el diputat Garcia Cañizares en el local sindical de CCOO en Mestral, es fa evident per part del diputat que la informació només li ve per un canal i que no té fins aquell moment altre font d'informació per poder comparar, i per poder jutjar o almenys fer-se una idea exacta de que estava passant. Nosaltres vam posar al seu abast tota la informació i documentació acreditativa si calia del que estava passant, i sense entrar en detalls direm que vam arribar a una conclusió general entre uns i altres, la única manera de refredar la situació, almenys momentàniament, era la signatura d'un acord **d'adhesió**.

Per què? Doncs perquè estàvem ben farts de que allò que es decidia en una MNMC de la Diputació per a quasi tota la gent de la Corporació, en la nostra mesa de negociació servís per imposar uns criteris de

Estavem farts tots i totes de no avançar i ens vam reunir per a determinar que la única resposta possible era la vaga...

prepotència, per adulterar el que s'havia aprovat i en definitiva per negar qualsevol prova que pogués significar que gaudíssim del mateix que la resta de la Diba (els motius econòmics o jurídics per suposat no jugaven cap rol en aquesta història amb un pressupost d'aquest abast i amb un benefici de més de 40 milions) Es tractava simple i planerament de que no fóssim iguals que la resta.

Ja havíem aconseguit quelcom. Que el govern arribés a les mateixes conclusions que nosaltres havíem arribat feia anys, que per eliminar el conflicte a l'ORG T el millor era aplicar les mateixes condicions laborals a tothom, i mitjançant dures negociacions es va pactar la signatura d'aquest **acord d'adhesió** el mes de juliol del 2017.

06 L'ESCLAT DEFINITIU

Semblava que la cosa hi anava per bon camí. S'havia aconseguit que la Presidència reconegués la **igualtat de drets laborals i socials a la plantilla de l'ORG T** i recalcar encara més el compromís d'efectuar la VLLT amb garanties. Què podia passar que espatllés aquest bon rotllo?

Doncs malgrat que pugui semblar suïcida la Direcció de l'ORG T va fer oïdes sordes a aquest bon rotllo entre representació, Federació sindical de CCOO i la Presidència de la Diba, i va tirar pel dret aprovant una VLLT de manera unilateral i sense la participació de la

representació sindical. Havien trigat més de 2 anys en fer un treball amb un resultat que es podria haver concretat en 4 dies per pèssim i absurd en alguns termes i que havia esdevingut pobre en la seva totalitat.

El que va passar després no ho reproduïrem en la seva totalitat perquè és molt recent i les imatges parlen per si soles. **Però si que voldríem aprofundir en certs aspectes que com a representants vostres creiem que han fet d'aquesta plantilla un referent en el nostre sindicat, així com en la mateixa Diputació de Barcelona. Uns aspectes que són un tresor i que s'han de conservar perquè son la nostra única garantia de supervivència.**

07 NO PLOU A GUST DE TOTHOM

Segurament aquesta expressió "no plou a gust de tothom" hagi estat la més odiada per una part de la plantilla que evidentment no ha estat satisfeta amb els resultats de la VLLT.

Però com ja vam dir a les assemblees, mai es satisfà a tothom en una VLLT i molt menys s'aconsegueix que ningú perdi. És molt complicat demanar comprensió o fins i tot calma a qui està concentrat en la seva desil·lusió, entenem que és difícil quan s'està ofuscat obrir l'objectiu per començar a entendre tot el procés i les seves conseqüències, i molt més complicat és posar-se a la pell dels que tenen que negociar aquests

CCOO va ser la
única que va
presentar la
sol.licitud de
vaga al Govern.
Altres es van
aprofitar
d'aquesta petició

La participació en
les assemblees per a
decidir com faríem
les vagues va ser
brutal.

aspectes. Però... us heu preguntat com es pot gestionar tot això?

A sobre de la Mesa no només hi havia la VLLT de tota una plantilla amb les seves diferències i singularitats, sinó que hi havia la possibilitat real d'acabar amb el fantasma amb peus de fang del **funcionariat d'un organisme autònom**, per el que no ho entengui o no ho vulgui veure, es tracta d'assolir la seguretat i la garantia d'un futur laboral sense sotracs. Això companys i companyes canvia molt les perspectives, els punts de vista i tot plegat, es **seguretat amb lletres majúscules**.

D'altre banda, no estem negociant un permís, un dia del calendari laboral o sortir a les dues el dia de Cap d'any, és la valoració professional de tots i totes i has d'anar passant trams i obstacles per poder definir un *acord general* amb les millors condicions per totes i tots. És a dir, has de discernir si és més satisfactori globalment poder meritjar els llocs de treball que mai han estat atesos o dignificats per sobre d'altres que en el seu moment han tingut les seves oportunitats i que ara no es considera per **part de la Direcció** que hagin d'estar atesos amb urgència, o que simplement seran equiparats amb altres llocs similars en la seva RLLT. Has de triar entre llençar les negociacions que poden dignificar com cal més del 80% de la plantilla a canvi de no dignificar res. Això si, lluitant per a que ningú perdi res, que dit així pot semblar senzill però enlloc està escrit que això t'ho hagin de donar com si no res.

Per part de l'altre direcció que futurament ens ha d'absorbir, no és gens senzill justificar a la seva plantilla de tota la vida que algunes persones faran iguals tasques o al menys que comparteixen igual lloc de treball a la RLLT a partir de gener del 2019 però que cobraran més.

Síííí com no! Estem d'acord, és el seu problema. Però precisament com és el seu problema ells el lluiten perquè no ho sigui i nosaltres lluitem perquè el problema sigui el menys problemàtic per a totes les parts. Penseu el que vulgueu però no és gens fàcil negociar amb aquestes condicions, has de prendre decisions si no vols llençar-ho tot per la borda.

Dit això, no és cap excusa sinó una evidència tangible que el **poder i la potestat per adjudicar els aspectes que regeixen l'organització d'una administració recauen en la mateixa administració** i ens sembla totalment absurd per no dir que és fruit de la ignorància o l'ofuscació pensar que qualsevol representant sindical ha pogut decidir el futur de les nòmines i professionalitat d'algú.

Us penseu sincerament que els que us representem en CCOO podrem algun dia assolir un lloc de comandament o que obtindrem l'estima de la gerència per els serveis prestats? Ens hem deixat molt per el camí i de manera gratuïta com per haver de suportar que algú ens digui que no hem lluitat per ell o ella. Creiem sincerament que aquests anys de lluita ens

La capacitat demostrada per la plantilla de l'ORGT a l'hora de manifestar-se difícilment serà superada

confereixen el crèdit suficient com perquè confieu en nosaltres quan us diem que tot el que no s'hagi pogut assolir en una primera instància es farà en una segona o una tercera, heu de tenir clar que així serà i que mai defallirem, sempre i quan tinguem la certesa de que no estem sols perquè si no, no hi haurà res a fer, **i aquí és a on volíem arribar, això que us volem comunicar i transmetre és molt important.**

Nosaltres com a representants sindicals i en aquests moments quan estiguen llegint la revista, possiblement no sabrem encara quin futur ens espera o quin lloc ocuparem en la vostra defensa a partir de l'1 de gener, això ara és secundari.

Allò important és que el que s'ha assolit durant aquests darrers anys no es només fruit de la gent que us representem a CCOO sinó del compromís de la gent per a la que hi treballem "**vosaltres**" i sense aquest compromís no hi ha recorregut ni res a fer.

Aquest compromís que s'ha anat forjant en les primeres concentracions a la planta quarta. Que ha anat prenent forma en les diferents assemblees, i que ha esclatat amb les manifestacions i vagues d'aquest any, ha creat un cercle de **solidaritat** que ha propiciat que nosaltres poguéssim anar amb la força suficient com per poder assolir els objectius proposats, almenys de manera general.

Si en els temps que venen, per ofuscacions personals, per personalitzar en comptes de

col·lectivitzar, ens separem i ens disgreguem, formem altres col·lectius satèl·lits i en definitiva trenquem aquesta **solidaritat**, estarem acabats com a plantilla.

Ha costat molt crear aquesta força i aquest vincle, excepte casos aïllats que no mereixen ressò (cadascú haurà d'aguantar la seva vela després de les vagues, això ja ho vam advertir) La gran majoria ha mostrat una capacitat d'unió i treball conjunt que ha captivat a tothom, que fins i tot s'ha fet digne d'estudi, i el que és més important, ha generat un respecte que per el que veiem encara no sou conscients del seu abast.

Si us plau, manteniu-vos junts com fins ara, aquesta solidaritat i aquesta fermesa col·lectiva és el vostre patrimoni i la única garantia de que ningú, sigui qui sigui, i es digui com es digui, pugui trencar el vostre cerc. Creieu en ella!! Nosaltres ho hem fet.

08 ALTRES ASPECTES

Abans de tancar aquesta revista no podem passar per alt **altres aspectes** que també formen part de la història d'aquest organisme.

SALUT LABORAL

En aquest aspecte hem avançat moltíssim des de que CCOO va assolir la **majoria absoluta** en el comitè de Salut,. Tot i que pot semblar un gest autoritari per part de CCOO el no oferir un lloc a l'altre sindicat, els que vam prendre aquesta decisió ho vam fer amb coneixement de causa. Durant anys havíem estat testimonis de la passivitat premeditada i en connivència amb la direcció que s'estava duent a terme, una passivitat que era totalment perjudicial per els interessos de la plantilla.

De la connivència ja havíem estat testimonis en diferents denúncies a Inspecció a on més que representants de la plantilla semblaven advocats de la Direcció. En la nostra defensa us direm que mireu enrere i recordeu quan molts de nosaltres havíem de treballar en locals prestats per ajuntaments, alguns havíem treballat fins i tot en garatges municipals que la brigada d'obres feia servir per guardar les seves eines. Mancats d'uns mínims de sanitat, sense aire condicionat o calefacció, amb enormes taques d'humiditat, amb el cablejat escampat per tot el terra, i el que no és menys important, sense cap mesura de seguretat.

Recordeu i mireu quina feina s'ha fet d'ençà fins als nostres dies. Per suposat queda molt per arribar a assolir l'excel·lència en aquest aspecte. Però gràcies a la capacitat de treball s'han anat assolint fites en qüestió de salut i prevenció (CCOO es va proposar treballar conjuntament amb el servei de prevenció, i tot i els obstacles que algun directors de RRHH van posar, en especial el professor XB, s'ha aconseguit cert nivell de complementació amb els tècnics de prevenció). Evidentment, s'han hagut de presentar moltes denúncies que com és lògic han facilitat el desplegament dels plans de prevenció, de les avaluacions de riscos i d'una primera avaluació de riscos psicosocials. Tot i que cap d'aquests plans i avaluacions s'han fet correctament, l'objectiu primerenc era iniciar el camí i procurar entre Direcció i nosaltres anar polint la gestió d'aquests recursos fonamentals per a la salut de la gent treballadora fins arribar a les quotes requerides.

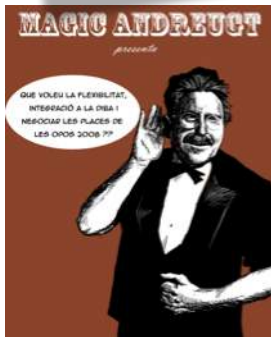
També s'ha aconseguit el desplegament de la formació continua per a que tothom es familiaritzi amb aquestes matèries. I el que és més important, per fi s'ha aconseguit que la Direcció tingui un cert respecte per la seguretat del seu personal, començant el desplegament de guardes de seguretat i de la primera instal·lació d'una mampara protectora a l'oficina de Sant Adrià. Després d'anys d'inactivitat pactada per uns i altres creiem que la nostra irrupció ha estat positiva, i si tenim l'oportunitat de continuar volem acabar el

Estavem farts i vam tirar d'humor per denunciar el que estava succeint. (Acudits apareguts a l'Altaveu)

HELLO MAITE!!
HOW ARE YOU??
COMO TENEMOS LA
PENDICIÓN DE GADAFI?
YA HAS HABLADO CON LA
COALICIÓN?
YA SABES QUE SI TÚ NO
NEGOCIAS NO HAY
ACUERDOS.
OK. LO DEJO EN TUS
MANOS....

treball que vam començar. Encara queda moltíssim per fer i no es podem relaxar ni per suposat deixar que altres es relaxin i menys quan hi ha un fil d'esperança per a que comencin a entendre que s'han d'assumir despeses importants en aquesta matèria.

Si res ho impedeix, haurem d'instaurar altres protocols com el de violència ocupacional, tancament d'oficines per imprevistos o força major, perfeccionar el pla de prevenció i desplegar de manera eficient i innòcua per a la gent que hi treballem, els sistemes de seguretat més adients a cada oficina.

ELS ALTRES

Se'ns ha titllat sovint de manca d'unió sindical i sí, teniu tota la raó. Tot i així i malgrat que sembli una incongruència, ha estat el millor que hem pogut fer per tot plegat.

Si ens vam escindir de certes persones en un principi és perquè aquest principi no era correcte, si hem continuat sense unió, no ha estat perquè siguem al·lèrgics a altres sindicats u organitzacions, tot el contrari, amb qui no combreguem és amb les persones que la representen, el seu funcionament i les seves dinàmiques.

Abans d'abandonar aquesta representació, al menys a l'ORGT i aprofitant aquesta revista volem deixar algunes coses clares perquè no ens agradaria deixar

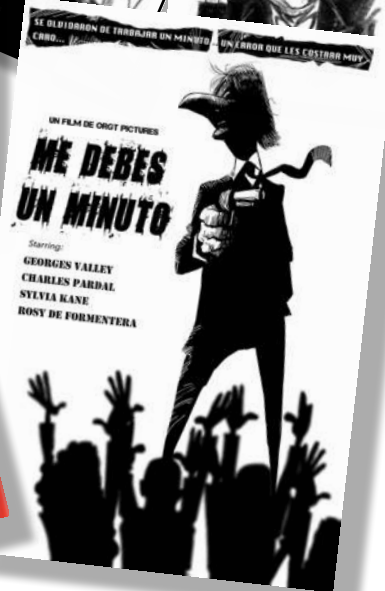
cap dubte sobre la nostra conducta, tot té un sentit com dèiem al principi.

Des de que CCOO va obtenir la majoria absoluta en unes eleccions (amb la gent que hi és ara) pràcticament mai ha fet cap referència negativa cap a l'altre sindicat, i tampoc a qui el representa. **Us replem a cercar entre les nostres notes informatives o la pròpia revista un moment en el que haguem perdut el temps i literatura en atacar a l'altre**, us costarà molt, i això que hem hagut d'aguantar carros i carretes. A vegades les coses passen desapercebudes i és molt fàcil sostenir arguments que amb les proves a la ma esdevenen finalment insostenibles.

Dit això, no negarem que no volem compartir res amb qui mai ha volgut compartir res amb els demés, amb qui en les múltiples denúncies fetes per CCOO a la direcció mai s'ha presentat com a part denunciant sinó com a part defensora. Amb qui sempre et deixa sol en el veritable moment de donar la cara. Amb qui ha traït les propostes d'un col·lectiu. Amb qui ha menyspreat i obstaculitzat aquestes mateixes propostes, i després beneficiant-se de l'empenta d'altres s'ha pujat al carro de la seva defensa com si fos indiscutible patrimoni seu (adhesió, equiparació i integració). I en definitiva i el que creiem més greu i tòxic, a qui prefereix escoltar-se a si mateix que als altres, aquesta darrera "virtut" és la que sovint ha dificultat la negociació. Altre gall hagués cantat amb altre persona amb més empena, comprensió, valentia i valors representatius.

L'humor també va servir per a denunciar les males praxis de la direcció.

Us recalquem per exemple què:

- En un principi mai va voler recolzar la integració i que ara que sembla possible és “el Dorado”.
- Que durant la tancada mai va recolzar-nos tot i que quasi tothom ens recolzava, ni un dia va aparèixer per la quarta planta.
- Que es va negar a signar l’acord d’equiparació amb excuses barates i que la Presidència li va haver d’obligar.
- Que les jornades de VAGA les va organitzar CCOO, **demaneu-li els permisos del Govern**. El funcionari de governació durant les quatre setmanes del conflicte només convocava a la Direcció i a CCOO com a part del conflicte, mai a l’altre sindicat. Tot i així, i com sempre, es va aprofitar de la feina i l’efortç nostre per a pujar-se al carro i intentar treure rèdits.

(Com ja hem dit, cap de nosaltres podrà optar a un futur en aquest organisme, ja hem donat la cara prou. No és que ens importi gaire, sabíem en el que ens ficàvem, però això no vol dir que haguem d’aguantar a altres). Hem aguantat callats molt de temps, potser el silenci sigui més beneficiós per a nosaltres però no entra entre les nostres “virtuts”. També és ben cert que una gran part de vosaltres ens heu confiat el vostre vot a canvi de no fer continuisme del que hi havia establert en matèria sindical molt abans de arribar-hi nosaltres, i això suposa no fer cap acció conjunta.

No ens voteu per a quedar be o ser diplomàtics, ens voteu per a lluitar per totes i tots.

NOSALTRES

Som el que hem fet i sobre el que hem fet ens podeu jutjar. Amb les seves errades i fracassos, i potser algun triomf, i molt orgullosos de que aquests triomfs no siguin personals sinó col·lectius.

Molt contents de poder mirar enrere i veure el que s’ha aconseguit, i a la vegada poc satisfets per no haver pogut complaure a tothom. Creiem sincerament que les coses es podíem haver fet d’altres maneres i que tothom s’hagués vist reflectit en aquesta VLLT amb la seva justa mesura, però no es cap excusa, és una realitat, quan diem que la darrera paraula no és mai nostra i que era pràcticament impossible que això fes feliç al 100%. Se’ns pot titllar d’ignorants o poc formats, però mai de manca d’honestedat i lluita.

Potser massa en alguns determinats moments, però us confessem que ens fot molt que l’òptica amb la que es mesura l’educació estigui darrerament tan desenfocada. És potser maleducat el que lluita fins les darreres conseqüències per el que pensa que és just, i

Darreres NEWS

Recordeu que estem pendents del compliment de l'acord del 2015, en el que s'assenyala l'1 de gener de 2017 com a data per començar a gaudir dels beneficis de la VLLT, i que l'Interventor no està per la labor. La lluita encara no ha finalitzat!!!

Recordeu, que a l de gener som Diputació i que hi hauran eleccions sindicals el proper mes de maig. Vosaltres decidiu qui voleu que us continuï

fa servir la protesta i fins i tot la suposada "insubordinació" quan es tanca, es manifesta o crida?

O és més educat aquell que sense cridar, ni fer soroll et nega els teus drets elementals, et retalla les teves retribucions però ell no se les retalla, i fins i tot se les puja? O que va en cotxe oficial, o li paguen el peatge i el pàrquing fins la porta del treball però et nega un trasllat perquè consideren una nimietat que facis 800 quilòmetres a la setmana per venir a treballar? Potser ara se us enfoquen més les lents no?

Per suposat estem oberts al judici, però per a jutjar-nos també demanem equitat, sentit comú, i amplada de mires, no ràbia o egoisme. Hem fet servir les eines que tenim que son poques però que si les acompanyes de sentiment, creença en el que fas i fe en que no estàs sol tenen una força terrible. I les hem fet servir quan calia i mesurant el moment per no malgastar la força. Que ens nomenin com vulguin però que ens respectin a nosaltres i al que representem.

Teniu el nostre compromís de que allà a on anem continuarem iguals, sense adulterar, i que més tard o més aviat tornarem a la defensa i la lluita del que creiem ens pertoca. Moltíssimes gràcies a tothom que ens ha acompanyat, i si considereu que el que s'ha fet ha valgut la pena i l'esforç, us convidem a continuar junts en aquest viatge que haurem d'encetar.

Una gran abraçada i Molt bones festes!!!

